

למה מוזיאון רמת גן כל כך סתמי?

תערוכה חדשה של האמנית אפרת גלנור מזכירה שוב שרמת גן היא "כל מקום" ו"שום מקום" - וגם המוזיאון שלה הוא לא הרבה יותר מזה

• [אסתר זנדברג](#)

• 22.05.2013

שמה של התערוכה החדשה של האמנית אפרת גלנור, "נוף עם מוזיאון ועמדת ירי" (אוצרת: מעין אמיר), לוכד בכמה מלים את המרחב הישראלי מכל קצותיו: נוף, מוזיאון, עמדת ירי, מה יכול להיות יותר ישראלי מזה. הנוף הוא הנוף שבו ממוקם מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית, לא פסטורליה כפרית וגם לא אתנחתא אורבנית, אלא נוף עירוני קשוח של רחוב אבא הלל סילבר מצומת בן גוריון בואכה צומת עלית ומתחם הבורסה.

עמדת הירי היא עמדת ירי אמיתית מבטון חשוף ששופצה והיא משולבת, עד כמה שזה ישראלי, במבנה המוזיאון התקוע באי תנועה בין נתיבי תחבורה סואנים, וגם זו מין תופעה כזאת, ישראלית. באחת העבודות של גלנור נהפכה העמדה מבליטה אפורה לכתם לבן. אולי יש בזה סמליות מסוימת: פעם עמדת הירי חלשה על המרחב כולו; כיום היא כלואה בין מגדלי משרדים ומגורים, אבל עדיין מעבירה צמרמורת ביטחוניסטית.

אפרת גלנור, "אבא הלל."

עוד כתבות בנושא

• [מאבק על חיינו של בית החולים "רמת מרפא 11:07 | 22.08.2012](#)

מבנה המוזיאון הוא נקודת התצפית על הנוף העירוני בצירים של גלנור, וגם הגיבור הראשי. זהו מעמד שהמוזיאון לא הצליח להשיג במציאות, ולמען האמת, גם לא העיר המארכת, למרות ותיקותה וזכויותיה.

ואולי טוב שכך. בדיון בסוף השבוע במוזיאון לרגל פתיחת התערוכה (ובמסגרת הכנס "[קריאות בנוף הישראלי](#)" שיתקיים מחר, יום חמישי, במכון ון ליר בירושלים), מדברים על כך שרמת גן היא "כל מקום" ובעצם "שום מקום", וגם על כך שהמוזיאון הרמת-גני הוא לא בדיוק נ"צ מרכזי במפת האמנות והתרבות בישראל.

על הרקע הזה, ראוי ללא ספק להיזכר ברגע היחידי אולי שבו המוזיאון - ואפשר שרמת גן בעצמה - היו לשיחת היום. או בעצם שני רגעים: הרגע באמצע שנות ה-90 שבו מונתה האוצרת וחוקרת התרבות אריאלה אזולאי למנהלת המוזיאון, והרגע שבו פוטרה אחרי כמה חודשים בלבד על סף מימוש תוכניתה למהפכה מוזיאלית טוטלית. הפרשה הותירה זיכרון עמום וכן את הגיליון המיוחד של כתב העת לאמנות "סטודיו" ([גיליון מס' 74](#) מ-1995), שהוקדש למוזיאון שלא היה ונהפך לאנדרטה.

"אריאלה אזולאי, המבקרת הקיצונית ביותר והפעלתנית ביותר של המוזיאון המסורתי, היתה אמורה להקים ברמת גן את המוזיאון האלטרנטיבי, על פי דרכה", כתבה אז העורכת הראשית של "סטודיו", שרה ברייטברג סמל, "מגמה שבגילומיה הקיצוניים ביותר נראתה כמסע צלב כנגד יצירת האמנות והחלפתה ביישומים של נוסחת המבט הביקורתית. קל להבין איך אזולאי, על פי תפישתה, סוגרת מוזיאון. קשה לדמיין כיצד מוזיאון לאמנות פועל תחת ה'אני מאמין' הזה. ההזדמנות האמיתית, הנדירה, לראות בעינים ולהבין, לא התרחשה" - ורמת גן חזרה למקומה בדממה.